

Kdo porušil Versailleskou smlouvu o odzbrojení? Deklarace vlády Německé Říše ©16. března 1935

V listopadu roku 1918, když se německý národ – věřící v jistoty dané Wilsonovými čtrnácti body – po 4 a půl letech trvající válce, jejíž vypuknutí si nikdo nepřál, vzdal, věřil, že to bylo nejen proto, že k tomu byl přinucen a nebyla to jen služba trpící lidskostí, ale i nádherná myšlenka sama o sobě. Zatímco trpěly pod nejtvrďšími důsledky tohoto šíleného zápasu, milióny Němců s důvěrou vzhlížely k myšlence rekonstrukce mezinárodních vztahů, které se měly odstraněním tajné diplomacie jakož i hrůz války stát noblesnějšími a šlechtnějšími.

Pravděpodobně žádný jiný národ nepřivítal myšlenku Ligy Národů (předchůdkyně OSN, pozn. překl.) s takovým nadšením jako všeho pozemského štěstí zbavení Němci. Jen v této souvislosti se dá pochopit, že v dobách přímých a nesmyslných podmínek zničení každého jednotlivého prostředku obrany byla tato myšlenka německým národem nejen akceptovaná, ale tento se stal i jejím nositelem. Německý národ a hlavně jeho vláda byli v té době přesvědčeni, že splněním podmínek odzbrojení, jež byly nastoleny Versailleskou smlouvou, začne a bude garantovaný začátek mezinárodního a všeobecného odzbrojení, jak to tato smlouva slibovala. Jen vzájemné plnění povinností nastolených touto smlouvou by omlouvalo požadavek, který, pokud by byl splněn jen jednostranně, by se mohl změnit na věčné zneuctění a tím i podřízení velkého národa. A v tomto světle by se taková smlouva nemohla stát ničím jiným než základem pro nikdy nekončící nenávisť.

Podle údajů Spojenecké kontrolní komise splnilo Německo požadavky o odzbrojení, které proti němu byly vzneseny.

Následující údaje popisují ničení německých obranných sil a jejich prostředků. Tyto údaje byly potvrzeny Spojeneckou kontrolní komisí:

A. Zničené zbraně:

59 897 děl a jejich hlavní,
130 558 kulometů,
31 470 minometů a jejich hlavní,
6 007 000 pušek a karabin,
243 937 hlavní kulometů,
28 001 nosičů děl,
4 390 nosičů minometů,
38 750 000 nábojů větší ráže,
16 550 000 ručních a puškových granátů,
60 400 000 přímých rozbušek,
491 000 000 kusů munice pro ruční zbraně,
335 000 tun zásobníků,
23 515 tun nábojů,
37 600 tun střelného prachu,
79 500 likvidátorů munice,
212 000 telefonů,
1 072 plamenometů,
31 obrněných vlaků,
59 tanků,
1 762 průzkumných vozů,
8 982 bezdrátových stanic,
1 240 polních baterií,

2 199 pontonů,
981,7 tun vojenského vybavení,
8 230 350 pytlů vojenského vybavení,
7 300 pistolí a revolverů,
180 saní pro kulomety,
21 mobilních dílen,
12 nosičů protiletectvého dělostřelectva,
11 nosičů těžkého dělostřelectva,
64 000 ocelových přileb,
174 000 plynových masek,
2 500 strojů pro někdejší válečný průmysl,
8 000 puškových hlavní.

B. Zničené vzdušné zbraně:

15 714 stíhacích a bombardovacích letadel,
27 757 leteckých motorů.

C. Zničené námořní zbraně:

26 řadových bitevních lodí,
4 obrněné pobřežní hlídkové čluny,
4 obrněné křižníky,
19 malých křižníků,
21 cvičných a speciálních lodí,
83 torpédových člunů,
315 ponorek.

Dále měly být zničeny:

Vozidla všeho druhu, prostředky pro chemickou válku a prostředky chemické ochrany, rozbušky a výbušniny, světlomety, pozorovací zařízení, dálkové a zvukové lokátory, optická zařízení všeho druhu, koňské postroje, vybavení pro úzkokolejné železnice, polní tiskařské lisy, standardní i zvláštní zařízení pro vojenský průmysl jako plány obrany, haly pro lodě a hangáry pro letadla atd.

Po splnění těchto historicky nespravedlivých a nerovných požadavků měl německý národ nárok očekávat splnění dohodnutých závazků i od druhé strany, a to protože:

1. Německo bylo odzbrojené.
2. Mírová smlouva výslovně žádala, aby bylo Německo odzbrojeno jako základ všeobecného odzbrojení a tedy že jediným důvodem, proč zbrojily i ostatní země, bylo zbrojení Německa.
3. V německé vládě, stejně jako i v politických stranách, byli lidé, kteří naprosto podporovali pacifistické a demokratické ideály Ligy Národů.

Ale zatímco Německo všechny své závazky splnilo, ostatní strany svévolně odmítly splnit svou část závazku, čímž vysocí představitelé někdejších vítězných mocností jednostranně porušili závazky vyplývající z dohody ve Versailles. Ale ani to nebylo všechno a jakékoliv odzbrojení srovnatelné s německým ničením zbraní bylo zamítnuté.

Zbrojení dokonce nebylo ani zastaveno. Právě naopak, v mnoha zemích byla viditelná jeho eskalace a stupňování. Zbraně, které byly vynalezeny během války, byly během míru meto-

dicky zlepšované. Neustále probíhalo zlepšování a výroba nových a silných pozemních tanků, stejně jako nových stíhaček a bombardérů. Vyráběla se nová gigantická děla, vyvíjely se nové druhy výbušnin a továrny chrlily zápalné a plynové bomby.

A světem se znova ozvaly bojové pokřiky, jakoby tu nikdy nebyla světová válka a jakoby Versailleská smlouva nikdy nebyla podepsána.

Uprostřed těchto pro případ války těžce ozbrojených a z nejnovějších motorizovaných jednotek těžících národů bylo Německo bezbrannou mocností vydanou na milost či nemilost ostatním. Německý národ si pamatuje neštěstí a tragédii patnáctiletého ekonomického zbláznění a politického ponižování.

Proto bylo jen pochopitelné, že Německo začalo apelovat na ostatní národy, aby dodržely svůj vlastní slib odzbrojení. A toto je jasné a nezpochybnitelné.

Stoletý mír by byl pro svět nezměrným požehnáním. Ale být sto let rozdělení na vítěze a poražené je něco, co by svět nemohl snést.

Diplomatické snahy měly za výsledek pokusy pomocí různých konferencí snížit všeobecnou úroveň zbrojení a stavy zbraní a v tomto duchu byly vytvořeny první návrhy pro mezinárodní zbrojení, z nichž byl nejvýznamnější MacDonaldův plán.

Německo bylo připraveno tento plán akceptovat a být základem pro jednotlivé dohody. Mac Donaldův plán byl však neúspěšný, protože ho ostatní národy odmítly. A protože rovnost, která byla německému národu v deklaraci z prosince 1932 slavnostně přislíbena, se v těchto podmínkách nemohla stát skutečností, nová německá vláda už ve své úloze ochránce cti a přirozených práv německého národa neviděla žádný smysl dále se těchto konferencí účastnit nebo zůstat v Lize Národů.

Ale i po opuštění Ženevy byla německá vláda stále ochotna nejenom brát ohledy na návrhy ostatních národů, ale i k nim přidat svoje vlastní připomínky. Při tom vyslovila názor, který si osvojily i ostatní národy, že pro účely útoku je tvorba krátkodobých armád nevýhodná a proto je lepší zaměřovat je na mírovou obranu.

Proto byla německá vláda v souladu s přáním ostatních národů nucena změnit dlouhodobý Reichswehr na krátkodobou armádu. Její návrhy ze zimy 1933/34 byly přijatelné, ale jejich odmítnutí a odmítnutí podobných italských a britských tezí poukázalo na fakt, že ostatním národům chybí ke smlouvě z Versailles náklonnost či snad aspoň kladný postoj k opožděnému řešení tématu odzbrojení. Za těchto podmínek byla německá vláda donucena k převzetí iniciativy v takovém měřítku, které by zabezpečilo ukončení degradujících jakož i nebezpečných podmínek impotentní bezbrannosti velkého národa.

Toto jednání bylo založené na předpokladu, který příhodně popsal ministr Baldwin:

„Národ, který není ochotný podstoupit potřebná preventivní opatření pro svou vlastní obranu, nebude mít ve světě žádnou váhu, ať už morálního nebo materiálního charakteru.“

Ale vláda dnešní Německé Říše chce morální a materiální sílu jen na to, aby jí umožnila uchovat mír pro Říši a tím pravděpodobně i pro celou Evropu.

Proto německá vláda v rámci svých možností pokračovala v jednáních, která mohla podpořit mír.

1. Už před dlouhou dobou Německo nabídlo všem sousedním zemím podpis paktů o neútočení.
2. Německo se svým východním sousedem Polskem hledalo a našlo smluvní urovnání vztahů, které, jak doufáme, díky obrovské přizpůsobivosti a porozumění navždy odstranilo ohrožení, kterému vláda musela čelit už od svého nástupu a o kterém vláda doufá, že povede k dlouhotrvajícímu porozumění a přátelství mezi těmito dvěma národy.
3. A nakonec dalo Německo Francii slavnostní ujištění, že po vyřešení otázky Sárska nebude vůči Francii vznášet žádné další územní či teritoriální požadavky. Vláda věří, že díky své

obrovské politické a materiální oběti, jakou historie ještě nepoznala, vytvořila předpoklady k ukončení staletí trvajících roztržek mezi těmito dvěma národy.

Ke své lítosti však německá vláda vidí, že ve zbytku světa pokračuje nárůst zbrojení. Ve vytvoření 101 divízi sovětské armády, tzn. přiznané mírové síle 960 000 mužů, vláda rozpoznala nebezpečí, které v době tvorby Versailleské smlouvy nebylo možné předpokládat.

V neustále se zvyšujícím zbrojení ostatních národů vidí německá vláda důkaz, že tyto národy odmítly kdysi tak slavnostně podepsanou smlouvu o odzbrojení. Německá vláda nechce obviňovat jen jeden národ, ale musí zdůraznit, že rozhodnutím o zavedení povinné dvouleté branné povinnosti se francouzská vláda vzdala myšlenky krátkodobé armády ve prospěch myšlenky armády dlouhodobé. Tento princip však byl jedním z důvodů, kvůli kterým se Německo mělo své vlastní armády vzdát.

Za těchto podmínek německá vláda cítí, že je nemožné pokračovat v zastavování opatření potřebných k zajištění bezpečnosti Říše a ještě méně o těchto opatřeních informovat zbytek světa.

Přesto se podřizuje přání britského ministra Baldwina, který si přeje znát německé záměry:

1. Vláda dává svému národu ujištění a ostatním národům na vědomí, že uchováním cti a bezpečnosti Německé Říše jsou znova pověřeny vlastní síly německého národa.
2. S těmito opatřeními všechny seznámí, aby vyvrátila podezření a názory, že německý národ baží po vojenské dominanci v Evropě.

Německá vláda si jako ochránce cti a zájmů německého národa přeje zabezpečit potřebný rozsah nástrojů síly, které jsou potřebné k ochraně nedotknutelnosti Německé Říše a k zabezpečení mezinárodní úcty a uznání Německa jako spolugaranta míru.

V této době německá vláda znova ujišťuje německý národ i svět o svém odhodlání nevyužít znovuvybrojení k vojenské agresi, ale jen na obranu a tedy k ochraně míru.

Německá vláda v tomto dokumentu vyjadřuje naději, že německý národ znovu nalezne svou cestu ke cti a v duchu nezávislé rovnosti mu bude zaručena možnost přispět k pacifikaci světa ve svobodné a otevřené spolupráci s ostatními národy a jejich vládami.

Zdroj: www.wintersonnenwende.com